

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

Epistola Procli Episcopi Constantinopolitani ad Ioannem episcopum
Antiochenum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

litteras imperatoris, direxit sanctissimum & reuerendissimum Paulum episcopum Emese, scribens per eum veram fidem, & mandans ei, quod si isti fidei consenserit Cyrillus, & anathematizauerit dicentes quod deitas passa est, & dicentes quod una natura est deitatis & humanitatis, ut ei communicet. Voluit autem Dominus, semper curans pro sua ecclesia sanguine suo redempta, & cor Aegyptii mollire, ut sine vexatione fidei consentiret, ut eam susciperet, & omnes extra eam credentes anathematizaret. Et cum communicassent inuicem, certamen de medio ablatum est, & pax in ecclesia facta est, & non iam de cetero in ea dissidium, sed pax sicut prius est. Quae vero sunt verba a viro sanctissimo & reuerendissimo archiepiscopo Ioanne scripta, & quae rescripta suscepit a Cyrillo, ipsas epistolas huic, quae ad tuam reuerentiam scripta est, coniungens, direxi tuae reuerentiae, ut legens cognoscas, & omnibus patribus nostris pacem amantibus annunties, quod certamen iam cessauit, & medius paries ablatum est inimicitiae, & qui inordinate contra viuentes & mortuos irruerunt, in confusione sunt, satisfacientes pro suis culpis, & contraria priori suae doctrinae docentes. Non enim praesumit aliquis dicere, quod una est natura deitatis & humanitatis; sed confitentur in templum & inhabitantem in eo, qui est vnus Filius Iesus Christus. Haec vero scripsi tuae reuerentiae ex multo affectu quem habeo ad te, confidens quod tua sanctitas noctu dieque in doctrina Dei te ipsum exerceas, ut & multis prodesse possis.

Sancta Synodus dixit: Scimus Proclum religiosae memoriae literis usum esse ad Ioannem reuerendissimae memoriae Antiochenum episcopum, in quibus scripsit apud se accusatum esse Ibam eo quod Nestorii dogmata diligit, & quaedam ex impiis Theodori capitulis in Syrorum transtulit linguam, & haec scripsit, & vbique transmisit. Relegatur igitur praedicta epistola, ad praesentem quaestionem respiciens. Et cum suscepisset Callonymus reuerendissimus diaconus & notarius, recitauit.

EPISTOLA PROCLI EPISCOPI
Constantinopolitani ad Ioannem episcopum
Antiochenum.

ARBITROR te cognoscere, religiosissime, magis vero certe scio, non quamlibet a Deo colligere mercedem eos qui indormitabili mentis oculo ecclesiasticis inuigilant necessitatibus, nocte dieque procurare & consulere

quatenus bene quidem regatur omne, quantum populi familiariter coniunctum est, & a reprobis zizaniis pura sit orthodoxa fides: prouidentiam vero mereatur hoc, quod secundum præsumptionem interim aduersariorum habeat morbum, vt & in eundem sensum & obedientiam transferatur, maxime diuina clamante scriptura: *Qui eduxit dignum ab indigno, sicut os meum erit.* Si enim negligere proximos labentes ad deteriora, & socordia præpositi rapinam factos faucibus lupi voracis hominum, irrecusabilis damnationis experimentum minitatur dormitanti, mercenarium, non pastorem, desidiosum & dissolutum scriptura vocante: quomodo non per omnia iustum est, studiosum quidem in talibus persequi, desidiosum vero in vrgentibus effugitare? In eodem enim vtraque similia ad vituperationem existunt, & irrecusabilia ad condemnationem, & hoc quod ex quibus aliquis ipse negligenter viuit, videntes adhortatur in æmulationem deteriorum, & quod peccantes in fidem & delinquentes in vitam, non statim corrigit, licet despiciens, extra tale supplicium non est constitutus. Eiusmodi vero exemplum non ex me refingo, sed ex diuinis scripturis eruditus scribo. Heli ille ætate fatigatus, & in Silo pertinentia ad legem sacrificans, ipse quidem non operabatur quæ pueri audebant, cooperabatur vero illis, postquã non prohibebat peccantes: quoniam secundum veram rationem, non prohibere flagitia, agenti cognatum est. Et iterum pueri actionibus gradum iniuriantes, indignos se, per quæ peccabant, sacerdotio demonstrantes, non solum eis quibus operabantur, cadebant, sed enim & ad peccandum alios euocabant, imaginem peccati sese æmulantibus proponentes. Propter quod pariter illatum est supplicium & eis qui impia fecerunt, & ei qui non prohibuit. Patri enim ad virtutem nocuit socordia, filiis autem perniciem intulit inemendatio: & senex in iuuenum tempestate naufragium passus est, pro quibus affectum non gubernauit increpatione. Ita oportet, religiosissime, eum qui fortitus est præesse populo, & tenere habenas sacerdotii, non solum procurare quomodo ipse probus appareat, sed vt & hoc quod ab ipso dicitur, sit purum ab omni vituperatione. Hoc enim quod prius est, etsi mi-

randum, sed non tale, quale est hoc quod post illud dictum; quanto illud quidem in vnum solum perficientem ea quæ ad virtutem pertinent concludit, hoc vero multos prouidentia saluos faciens, per singulos pietatis induit confidentiam. Ad quid vero dico? Quod multi in clamant hic religiosissimum Edeffendorum episcopum Ibam, non solum quidam clerici Edeffeni & monachi, sed enim etiam primates & clari militia, quibus rectæ fidei calidus zelus accenditur, quod tantum diligit Nestorii insaniam, vt & quædam capitula, quæ supposui scripto a nobis ad Armenios tomo, & direxi tuæ reuerentiæ, quæ sunt stulta & profana, & omni plena impietate, transferret voce Syrorum, & transmitteret vbique, * & multis simpliciorum inconsiderato auditu læsionem perniciosorum suscipientibus, persuaderet sapere sicut abdicatum est Dei ecclesiæ. Quæ quando per lectionem cognoueris, festinare digneris cum omni alacritate eum compellere, tomo quidem scripto ad Armenios subscribere, vaniloquium vero, magis vere monstriloquium, vel quod est verius dicere, Iudaicam impietatem capitulorum illorum condemnantem, viua voce & * salua manu anathematizare dementiam. Flagitium enim est, virum non manifeste ostendi, qualis est. Siquidem enim capitulorum illorum, quod non credo, morbum habeat, defendat: si adest instabilibus cogitationibus fidei vel verborum tenor, quomodo duos dicit filios, vnum quidem ante sæcula, alterum vero in vltimis? Vel quomodo Christus alter præter Deum Verbum? Vel quomodo super terram visum, & hominibus conuersatum calumniatur purum aliquem, sicut vnum ex coitu natis, sed non ipsum, qui est sine principio & increabilis, *ad quem non æstimabitur alter*, secundum Prophetam? Si enim & visus est carne, sed ille erat incarnatus, qui omni quidem principio superior, omni vero passione liber, omni vero translatione & immutatione alienus, qui ex Patre splenduit super sensum, & ex Virgine ortus est super rationem, qui hoc quod est creabile, in deitate non admittit, & hoc quod est phantasia, in carne reicit: qui secundum veritatem & Deus est, & factus est homo, & illud quidem quod erat, permansit, hoc vero quod factus est, saluum fecit. Hic igitur est vnus Fi-

Baruch. 3.

ANNO
CHRISTI
553.

lius vnigenitus. Sed non ita quidam peruersa mente & cogitationis dementia capitulorum istorum genitores facti, impiorum abortiuorum & sibi perniciosorum patres apparuerunt. Deinde si memoratus comminister Ibas cognoscit ea quæ ad destructionem legentium & audientium euomita sunt capitula, sicut & arbitror eum prudentem constitutum, & a pueritia diuinis scripturis nutritum, abominari ea & reiicere, confidenti voce & non erubescente fronte quod in anima sapit ostendat, omnia subiecta ad Armenios epistolæ capitula abiiciens & calcans, utpote diabolicæ insanix inuentiones constituta, & omnia anathemate digna esse iudicans: ut de viro hoc verum scientes qui hic sunt omnes, iam indiscretam confidenter cogitationem ad illum habeant. Nec enim oportet, religiosissime, sicut & ipse nobis consenties, eos despiciere qui sine causa lædentur, ad deteriora impetum habentes: sed plurimam facere rationem eorum qui scandalizantur, ut indiscretio extendatur in omnes cum concordia, horrescentes maxime terribilissimam illam in euangelis condemnationem, quæ pro vno humilium scandalizato infertur audentibus vel despicientibus. Si enim beatus Paulus exempla bonorum operum sacerdotes esse legitime statuit, quomodo non magis fidei auctores & doctores, sine qua placere impossibile est? Nam aliæ quædam virtutes, utpote ex moribus perfectionem accipientes, naturam habent ad emendationem doctricem: fides vero sola, quæ est natura & ratione superior, utpote huic propinquans quod semper est & natura intelligibile & inoccupabile, deprehensione & omni virtute melior est, per hoc solum cedens caritati, quod qui creditur Deus, propter solam caritatem homo factus est. Rogo igitur studium adsit effectum. Cognosce enim, religiosissime, quod non alii cuidam gratificabitur memoratus episcopus Ibas, obsecundans præsentis epistolæ, quantum sibi ipsi. Habebit enim non solum eos qui nunc de ipso dubitant, mirantes eum, sed enim etiam sanctissimum nostrum patrem presbyterum & archimandritam Dalmatium nimium honorantem & mirantem, si videat sapientem ea quæ piæ fidei sunt. Modo enim, utpote super aliis eo vulgato, memoratus sanctissimus propter caritatem non mediocriter lacera-

*Matth. 18.**1. Tim. 4. &
Tit. 2.**Hebr. 11.*

tur, quod ii qui debent in diuinioribus prædicare, in aduersis accusantur, siue zelo dicentium, siue inuidia crimi-
nantium. Propter quod & Theodotum reuerendissi-
mum nostræ ecclesiæ diaconum ad tuam cum chartis re-
uerentiam direxi, vt cognoscas, religiosissime, quod non
contemptibilem, sed studiosam existimo causæ perfe-
ctionem.

Sancta Synodus dixit: Omnibus manifestum esse pu-
tamus ex epistola a Proclo religiosæ memoriæ scripta,
quod non libera est ab accusatione apud eum proposita
ad Marim Persam epistola. Nam Nestorium vindicat, &
impii Theodori conscripta per omnia comprobant, quæ
sanctæ memoriæ Proclus præcepit eum anathematizare,
vtpote duo per hæc colentem. Consequens vero & cete-
rorum examinationem procedere, quæ ad præsens capi-
tulum pertinent.

Et cum surrexisset Theodorus Cæsareæ Cappadociæ
episcopus, Andreas Ephesi, Megethius Heracleæ Thra-
ciæ, Eusebius Tyri, dixerunt: Commonemus vestram
sanctitatem, subtiliter scientem, quod antequam sancta
Synodus Calchedone congregaretur, multis vicibus dig-
noscitur Ibas accusatus propter impia capitula & dogma-
ta inserta epistolæ, quam ipse ad Marim Persam scripsisse
dicitur. Et primo quidem aliqui clerici ecclesiæ Edeßenæ
ciuitatis & militantes, cum ad regiam urbem peruenif-
sent, interpellauerunt piæ recordationis Theodosium, &
Proclum sanctæ memoriæ episcopum tunc Constantino-
politanae urbis aduersus eundem Ibas, eo quod diceba-
tur Nestorii defendere impietatem, capitula impia Theo-
dori transtulisse lingua Syrorum, & vbique transmisisse:
de quibus etiam scripsit sanctæ memoriæ Proclus, sicut
cognouistis, ad Ioannem episcopum Antiochiæ, vt com-
pelleret Ibas recedere ab impietate Nestorii, capitulo-
rumque Theodori, de qua accusabatur.

Cum vero a scriptis Procli religiosissimæ memoriæ nul-
la emendatio pro querimoniis accusatorum facta est, de-
functo Ioanne, interpellauerunt Domnum eius successo-
rem, iterum Ibas accusantes. * Quoniam vero non eos * Cum
Domnus suscepisset, iterum iidem accusatores occupata
regia vrbe, de iisdem interpellauerunt memoratum piæ

ANNO
CHRISTI
553.

* Eusta-
thio

recordationis Theodosium, & Flavianum sanctæ memo-
riæ tunc episcopum Constantinopolitanæ vrbis factum
post Proclum sanctæ memoriæ. Et precibus susceptis, tam
diuinæ recordationis Theodosius, quam Flavianus san-
ctæ memoriæ, delegauerunt examinationem, de quibus
Ibas accusabatur, Photio episcopo Tyri, & * Eutychio
episcopo Berytiorum ciuitatis, & deputati sunt execu-
tores causæ ab imperatore quidem diuinæ recordationis
Theodosio, Damascius tribunus, imperialibus literis hoc
ei permittentibus; a Flauiano vero sanctæ memoriæ, Eu-
logius diaconus Constantinopolitanæ sanctæ ecclesiæ,
cum eius literis factis ad Photium & Eustathium. Qui
executores cum ad Tyrum peruenissent, deduxerunt
Ibam & eius accusatores Photio & Eustathio episcopis.
Accusatores igitur Ibæ tam alias blasphemias, quam im-
piam epistolam ad criminandum eundem Ibam propo-
suerunt, quæ super aliis insertis ei blasphemias, sanctum
quidem Cyrillum hæreticum vocat, & impia eius duode-
cim capitula; primam vero Ephesinam sanctam Syno-
dum reprobat, tamquam sine examinatione & quæstio-
ne Nestorio ab ea condemnato. Ibas igitur propositam
super his accusationem effugiens, satisfaciens, inquit nihil
eiusmodi de sancto Cyrillo dixisse postquam orientalibus
vnitus esset. Impia vero epistola per illa quæ in ea conti-
nentur, post vnitatem scripta esse ostenditur. Apparet igi-
tur Ibas per hoc quod dicit, nihil aduersus Cyrillum post
vnitatem dixisse, abnegans epistolam. Photius vero &
Eustathius non eiusdem abnegatione contenti, perspexe-
runt per suam definitionem Ibam ad Edessam peruenire,
& manifeste in ecclesia anathematizare Nestorium, &
impia eius dogmata, quæ impia epistola vindicabat, &
Ephesinam primam Synodum ab eadem impia epistola
reprobata suscipere, tamquam a sancto Spiritu congrega-
tam, & æqualem eam habere sanctæ Synodo trecento-
rum decem & octo sanctorum patrum. Cum hæc ita iu-
dicata essent, & finem non suscepissent, sicut est inuenire
ex his quæ postea mota sunt, eiicitur Ibas ab episcopatu,
nec non etiam Domnus Antiochiæ episcopus, accusati
tamquam sanctum Cyrillum & ab eo prædicatam rectam
fidem iniuriantes & reprobantes. Et in loco quidem Do-

Vide Con-
cil. Calche-
don. act. 9.
& 10.

ANNO CHRISTI 553.

anni ordinatur Maximus, in loco vero Ibae Nonnus Edeffena ecclesiae a Maximo ordinatur. Inde sanctissimis episcopis in vniuersalem sanctam Synodum Calchedone conuocatis, non vocatus est Ibas, sed Nonnus in sancta Synodo confedit vt Edeffena ecclesiae episcopus, qui etiam postea cum sua Osroena Synodo ad Leonem pia recordationis interrogantem de Calchedonenfi Concilio & aliis quibusdam rescribens, pars fuit eorum qui encyclicas epistolas scripserunt.

Habetur in 3. part. Concil. Calchedon. c. 35.

Post pronuntiatam igitur de fide definitionem a sancto Calchedonenfi Concilio, causa de Iba mouetur: & priori vice in his quae contra eum mouebantur, volens querimonias eorum de quibus accusabatur euitare, ipse quidem vsus est iudicio Photii & Eustathii, accusator vero gestis apud eos habitis, nec non impia epistola, etiam apud Calchedonensem Synodum recitata. Iterum effugiens Ibas de ea accusationem statim postea recitatam, nulla interlocutione de hoc facta, subsapiens idem Ibas dixit: Iubeat vestra clementia literas recitari clericorum

Conc. Calched. act. 10.

Edeffena ciuitatis, vt cognosceretis quod alienus sum eorum quae mihi inferuntur. Et vitur literis magis clericorum Edeffena ciuitatis, vbique timens pro impia epistola accusationem. Et quod veritatem docuimus, cognoscit vestra sancta Synodus, in memoria tenens etiam alia, & maxime gesta Calchedone confecta. Mirari igitur est, quomodo his ita subssecutis, & manifesta impietate constituta quae in epistola continetur, quam etiam ipse Ibas abnegauit, defendere istam aliqui conantur nomine sancti Calchedonenfis Concilii, non tamquam pro illa curam habentes, sed suam confirmantes impietatem. Astutia enim haeretica vtentes, ex interlocutionibus de Iba factis in gestis apud Calchedonensem sanctam Synodum habitis, vna quidem siue secunda vtuntur, prolata quasi pro epistola ad Marim Persam scripta, tentant vero etiam alias falsas interpretari. Necessarium igitur esse putauimus, vestrae beatitudini etiam haec scienti manifesta facere quae ad hoc pertinent: illo certo constituto, quod in Conciliis non vnus vel secundi interlocutionem attendere oportet, sed haec quae communiter ab omnibus vel amplioribus definiuntur. Verum etiam si aliquis subtiliter requi-

* cognoscatis

* id est, detectatus est.

ANNO
CHRISTI
553.

requisierit, & ea quæ ab vno vel secundo quasi pro eadem epistola dicta sunt, planissimam in ipsis inueniet epistola eiectionem. Cum enim etiam ipsi comprobassent iudicium Photii & Eustathii, nihil aliud est quam condemnare impiam epistolam. Nam aduersus eam & quæ in ea continentur, pronuntiatum est Photii & Eustathii iudicium, per quod iussus est Ibas suscipere Ephesinam primam sanctam Synodum ab impia epistola reprobata, & anathematizare auctorem malignæ impietatis Nestorium & sequaces eius, * quæ defendebat eadem impia epistola. Hoc vero iudicium Photii & Eustathii etiam omnes episcopi secuti, perspexerunt ipsum anathematizare Nestorium & impia eius dogmata. Iuuenalis vero Hierosolymitanæ ciuitatis episcopus, vt de hæresi pœnitentiam agentem Ibam, veniam & clementiam, maxime propter senectutem, meruisse interlocutus est, secundum ecclesiæ traditionem: quam interlocutionem ita aperte prolatam aduersus impiam epistolam, male interpretari non recusauerunt eius defensores. Thalassius Cæsareæ primæ Cappadociæ episcopus aperte ostendit in sua interlocutione, quod nunquam suscepisset Ibam, nisi pollicitus esset anathematizare ea quæ ab accusatoribus eius in scriptis aduersum eum deposita sunt. Certum vero est, quod accusatores Ibæ epistolam protulerunt ad Marim Persam scriptam, in eius accusationem. Ioannes vero Sebastia episcopus, & Seleucus Amasia, & Constantinus Melitena, & Patricius Tyanensium, & Petrus Gangrorum, & Atarbius Trapezuntensium, vicem agens Dorothei Neocæsareæ, omnes metropolitani, pariter simul interlocuti, eo quod abnegauit Ibas illa quæ ei inferebantur ab aduersariis eius, quorum pars magna est epistola, perspexerunt suscipi. Habet autem interlocutio: Definitio religiosissimorum episcoporum Photii & Eustathii innocentem ostendit reuerendissimum Ibam: similiter vero & abnegatio eius promptiores nos ad suscipiendū eum constituit. Placet enim semper * Christi misericordia. Si igitur & Iuuenalis tamquam ab aliqua hæresi pœnitentiam agentem Ibam suscipi perspexit, & Thalassius & nominati metropolitani tamquam in gestis apud Photium habitis abnegantem ea quæ ab aduersariis eius infereban-

tur, id est, prolatam ad accusationem eius epistolam ad Marim Persam scriptam, & omnes religiosissimi episcopi perspexerunt eum anathematizare Nestorium, qui ab epistola defenditur: quomodo præsumunt istius defensores calumniari interlocutionem Eunomii, quasi partem quidem condemnantem epistolæ, partem autem comprobantem, cum tota epistola impietatis plena est? Vnde & Ibas eam abnegavit, eo quod dicit, quod post vnitatem non inuenior dixisse aliquid aduersum sanctum Cyrillum: nec non etiam Photio & Eustathio ad eiusmodi abnegationem dicentibus, quod sufficit abnegatio hæreseos ad pietatem. Si vero aliquis concedat, prout illi dicunt, priora quidem epistolæ impia esse, vltima vero recta esse, nec sic epistola effugiet debitam sibi condemnationem. In omnibus enim hæresibus, licet contigerit quaedam hæreticos recta dicere, non ideo impia condemnatione liberantur. Hic vero nullam partem epistolæ apparet Eunomius comprobasse: contrarius enim utique per hoc ipse sibi inueniretur, eadem collaudans & vituperans. Habet autem interlocutio Eunomii sic: Ex recitatis ostenditur reuerendissimus Ibas innocens esse. De quibus enim visus est inculpari, tamquam maledixisset sancto Cyrillo, in posterioribus recte confessus recusauit illa de quibus inculpatus est. Vnde & ego, si anathematizet Nestorium & Eutychem, & impia eorum dogmata, & consentiat eis quæ a religiosissimo episcopo Leone scripta sūt, & huic vniuersali Synodo, dignum esse episcopatu iudico. Ex his Eunomius ostenditur, quod eiusmodi fecit interlocutionem, gesta apud Photium & Eustathium habita attendens, in quibus apparet Ibas confessus, quod ante vnitatem quidem factam inter beatū Cyrillum & orientales, cum aliis ei maledixit: post vnitatem vero non inueniuntur, sicut dicit, dixisse aliquid aduersus sanctum Cyrillum. Qui vero dicūt priora quidem epistolæ impia esse, vltima esse recta, calumniatores demonstrantur. Posteriora enim inserta epistolæ, maiori impietate plena sunt, sanctæ memoriæ Cyrillum & similia ei sapientes iniuriantia, & omnino impiam sectam Nestorii vindicantia. Propter hæc enim omnes simul episcopi consonanter post factas interlocutiones exclamauerunt: Nestoriū modo ana-

ANNO CHRISTI 553.
 thematizet: dogma eius modo anathematizet. Et sic Ibas, Nestorio anathematizato & Eutyche, & impiis eorum dogmatibus, nec non etiam anathematizatis omnibus non ita sapientibus sicut sapit sancta Synodus, susceptus est. Ostenditur igitur Ibas etiam inde, quod non solum abnegavit, sed etiam anathematizavit epistolam contrariam per omnia constitutam expositæ definitioni a sancto Calchedonensi Concilio, sicut & vestra beatitudo per inquisitionem inueniet.

Sancta Synodus dixit: Scimus & nos hæc ita subsecuta esse: tamen cautius æstimantes talia iudicare ex his quæ in antecedentibus sanctis Synodis disposita sunt, & scientes quod in Ephesina prima sancta Synodo de epistolis sancti Cyrilli, & in ipso Calchedonensi Concilio de epistola sanctæ memoriæ papæ Leonis quædam mota sunt, necessariū esse putauimus, ex his quæ in prædictis sanctis Synodis gesta sunt, partes illas, quæ hæc continent, manifestari, vt pro ampliore subtilitate & inde instructam sic propositorum disceptationem faciamus.

Et cum suscepisset Callonymus reuerendissimus diaconus & notarius, recitauit.

PARS GESTORVM QVÆ IN PRIMA AB. 1.

Ephesina sancta Synodo habita sunt pro epistolis sanctæ memoriæ Cyrilli.

*notatiorum

PETRVS presbyter Alexandria & primicerius * notarius dixit: Habemus præ manibus sanctissimi & reuerendissimi Cyrilli archiepiscopi epistolam scriptam ad reuerendissimum Nestorium, suasionis, & admonitionis plenam, vtpote non recte sapiente eo: quam si iusserit vestra sanctitas, legam. Acacius episcopus Melitenæ dixit: Quoniam religiosissimus & reuerendissimus presbyter Petrus, principium sermonis faciens, ait missa esse quædam a reuerendissimo & sanctissimo episcopo Cyrillo ad reuerendissimum Nestorium, vtpote non recta doctrina vtentem, consequens est & hæc legi. Et prolata est epistola sanctæ memoriæ Cyrilli in Epheso, ita habens: